

Kepes

Nem hiszem, hogy sokan láthatták, hallgathatták az éji órán Kepes Györgyöt, a messzire került, Amerikában élő művészt, a látásra nevelés prófétáját. Örülhet neki, aki mégis találkozott vele. Szuggesztív egyéniség. Ötvenegynéhány év után is szép magyar nyelven szólt hozzánk, s frázisok nélkül a hazához való természetes kötődéséről. Am amiről a továbbiakban beszélt, anélkül, hogy akarta volna, fájdalmat keltett. Pedig nem mondott újat. Leírta már mindezt többször könyveiben, amelyek közül néhány magyarul is olvasható. És mondtak mások is hasonlókat, más szavakkal. Azt, hogy a technika, a tudomány kitágította a világ határait, soha nem képzelt távlatokat nyitott meg az ember számára. Csak ésszel nem éri föl. A tudat elmaradt a rohanó fejlődés mögött. A nevelésnek magasabb szintre kell emelkednie, vallja Kepes György, hogy az ember élni tudjon a megújított világban. Ehhez eszköz a látás nyelve, az optikai kommunikáció. „A vizuális nyelv minden más kommunikációs eszköznél hatékonyabban képes a tudást terjeszteni... nem ismeri a nyelv, a szókincs, a nyelvtan korlátait, egyaránt megérthetik írástudatlanok és művelt emberek.” Kepes a próféták hitével beszél a vizuális tájékozódás új útjairól. Az új technika adta lehetőségekről. A fény soha azelőtt nem képzelt szerepéről. Az eszköztár végtelenségéről. Megosztotta velünk élményeit is. Azt, amit az első párizsi repülőút adott neki. Amikor rádöbbsent, micsoda erő, fegyver, játékszer, minden az ember kezében a fény. És ahogy hallgattam szuggesztív hatású szavait, egyre szomorúbb lettem. Mert eszembe jutott minden. Cikkek és viták garmadája a vizuális nevelés fontosságáról. A szavak, a porba hullt szavak. A rajzórák körüli éveken át tartó nyüglődés. A környezetkultúra hiánya, amelyben tettenérhető az elmaradt nevelés, hiszen generációk nőnek fel anélkül, hogy érzékelni tudnák a szín- és a formagazdag világot. Kepes György azt szeretné, hogy a látás új nyelve segítsen életünk újraformálásában, dinamikus korunk vizuális ábrázolásában és megértésében. Kepes György igazat mond. Beszél a képernyő előtt az éjszakában. Hallgatja valaki is?

Bátor

Olyan harsány, mint egy ligeti kikiáltó. Hangjától zeng az autóbusz. Barátjának mesél valamit a géemkáról, meg a főnökéről. Neveket említ, címet, mindent. Jó szaftos a történet, derülhet rajta, akinek van kedve. Néhányan fel is kapják a fejüket. Észreveszi a hatást, megtoldja szavait újabb fejezettel. Azt hiszi a koma, hogy bátor. Pedig csak buta.

Csatár Imre